

ANÀLISI

Alfons Quintà
GIRONA

Anglaterra des del 1272 i a França des del 1422, quan moria el titular de la Corona un noble predeterminat havia de cridar exactament «El Rei ha mort. Visca el Rei». Expressava la continuïtat successòria.

Molt aviat a Catalunya es podrà dir que el Rei (a l'ombra) de la sanitat catalana (des de fa prop de 30 anys) ha mort (políticament), però un nou rei tot seguit ocuparà el mateix tro, per a dur a terme, o empitjorar, si això és possible, la bàrbara política de destrucció de l'actual sanitat.

Segons em diuen grapats de fonts, Josep Prat cessarà d'aquí a pocs dies, perquè la Generalitat ja no pot aguantar el seu desprestigi, malgrat que pot estar lluny d'assolir el seu zenit, atès que queda molt per revelar i també un procediment judicial pendent.

Les mateixes fonts no ensumen en absolut una possibilitat d'inflexió envers tan sols una mínima moderació. Veuen un embalament, que cada dia es concreta, en la política de destrucció de l'Institut Català de la Salut. Implica una pèrdua constatada (vegi's el meu article de dimarts) de l'activitat assistencial. Comporta una disminució de la qualitat de vida per a molts milers de persones i un previsible augment de la mortalitat.

Cal centrar en Mas la responsabilitat passada (gens prescrita judicialment) pel nomenament presumptament incompatible de Prat. S'hi afegeix la responsabilitat pel present i la que hi pugui haver en el futur.

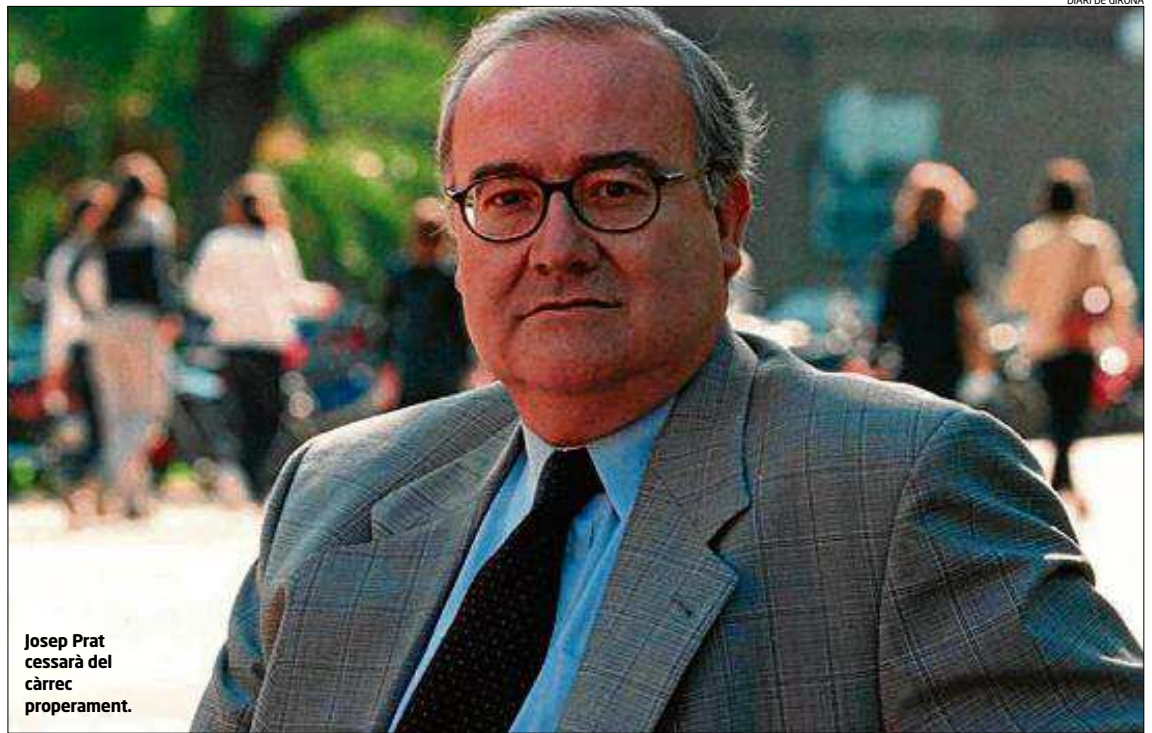
La continuïtat o l'enduriment del «pratisme» sense Prat deixa nu el rei real, Artur Mas, com en el conte de Hans Christian Andersen. Jordi Pujol, que espera amb delit veure el seu fill Oriol assegut a la poltrona on va seure durant 23 anys, no plorará. Desaparegut Prat, Mas no podrà comptar amb el desdoblament de la figura del líder, del qual foren paradigma els presidents i els primers ministres de la IV República francesa i de la II espanyola. Mas és capaç de trobar com a substitut de Prat un personatge desagradable i insensible. Però no pas ningú que tingui a l'esquena un desastre tan immens com el holding municipal Innova. Ja no es podrà dir de Mas allò tan suat que «els dolents són els que l'envolten». Cal exposar que hi ha darrere tanta regressió. Genèricament ja s'ha dit: el món de la sanitat concertada genera immensos guanys i eventualment pot ser agraït a l'hora de passar el platet preelectoral.

L'enganyifa del canvi

Com ja explicaré quan no hi hagi tants fets d'actualitat com ara, la suprema enganyifa del canvi del sistema sanitari per part de Mas és que acabarà substituint l'actual model –continuació del concebut el 1942 pel líder liberal britànic William Beveridge, a sollicitud del

Prat plegarà però Mas continuarà amb el «pratisme»

Tot sembla indicar que el director de l'ICS deixarà el càrrec, però això no vol dir que les coses canviïn. No s'aprecia una possibilitat d'inflexió en la política de destrucció de l'organisme, fet que queda reflectit en un informe de PricewaterhouseCoopers demanat pel propi Prat, en el qual s'aposta per una reestructuració administrativa, laboral, fiscal i mercantil, sense parlar d'assistència sanitària

Josep Prat
cessarà del
càrrec
properament.

REFORMES

El «supergerent» de dos hospitals de Lleida, una figura que també arribarà a Girona

► Anant a la realitat immediata, tot indica que a Lleida ja s'està bellugant una forta patacada més del que aviat arribarà a Girona. Són les dues demarcacions que han tingut la desgràcia de ser escollides com conillet de l'indies dels empitjoraments sanitaris que estan al caure.

A Lleida s'ha designat un «supergerent» que gestionarà tant l'Hospital Arnau de Vilanova (de l'ICS) com el Santa Maria de l'empresa pública Gestió de Serveis Sani-

taris. Fonts mèdiques lleidatanes situen aquest canvi en el marc d'una acceleració del que propugnen Prat i Mas. Sigui dit de passada, resulta ser el contrari del que pretén la reforma sanitària del president Barack Obama. Aquest creu, justament, que el que cal potenciar és l'assistència primària, perquè aquesta, cabdal en la prevenció i en la detecció, permet reduir l'hospitalària, que és la més cara. Aquesta darrera va destinada a persones que podrien estar sanes si haguessin estat ben ateses abans. En canvi, aquí l'allargament de les proves diagnòstiques i de les llistes d'espera afavoreix clarament els hospitals, on es belluguen més diners. ALFONS QUINTÀ

GIRONA

laborista Ernest Bevin pel concebut i implementat el 1883, per Otto Von Bismarck.

Es pot discutir molt sobre les bondats i maldats d'un i altre sistema, que depenen en gran part de mantenir allunyats un tipus de persones que, en canvi, Mas protegeix. Però el que no es pot discutir –en el món acadèmic europeu ni s'intenta– és que el model de Bismarck resulta ser molt més car que el de Beveridge i Bevin. És un terreny en el qual el clan politico-sanitari dominant no ha entrat mai, perquè se'n foten de l'eficàcia, de la sostenibilitat i sobretot se'n foten de l'equitat, és a dir, que el fet de ser pobre no impliqui morir abans que no pas els rics.

En el termini immediat es poden fer precisions, en base al contingut

concret de la sol·licitud efectuada el passat setembre per Prat a PricewaterhouseCoopers Tax and Legal Services, revelada pel DdG, per trobar una nova estructura organitzativa per a l'ICS. Es va concretar una reestructuració de naturalesa administrativa, laboral, fiscal i mercantil. Repeteixo: mercantil. D'equitat i d'assistència sanitària real, res de res.

M'explica qui té dret d'accés al document, que hi van treballar un advocat mercantilista, un especialista en tributari, un laboralista i un processalista. El representant de la Generalitat sempre va ser Prat. Canviar la sanitat pública des d'una visió mercantil, per després obtenir presumptament més benefici un clan de poder econòmic, malgrat assolir una sanitat pitjor i

més cara, és d'un desvergonyiment monumental. Tot això s'anirà veient i ells ho saben. El que volen és que no s'exposi ni se sàpiga.

També m'expliquen un dictamen jurídic demanat per Prat i Ruiz, el juny passat, sobre la modificació de la llei 8/2007 de l'ICS. Va ser elaborat per un bufet barceloní membre de la «True Partners Consulting International Network» («Autèntics Socis de la Xarxa de Consultoria Internacional»). La música i la lletra dels dos documents cabdals al·ludits té una flaire espantosa del holding Innova, que ha aconseguit un endeutament oficial de 33.532 milions de pessetes. El dictamen conté noves redaccions ja articulades, fins al més mínim detall, amb una severitat jurídica extrema. Suposo que

Ja no es podrà dir del president de la Generalitat allò tan suat que «els dolents són els que l'envolten»

Canviar la sanitat pública des d'una visió mercantil per després obtenir un benefici és un desvergonyiment

es volia usar en relació al projecte de llei dit d'Agilitat i Reestructuració Administrativa publicat pel Butlletí Oficial del Parlament el 7 de juliol del 2011, si bé el redactat d'aquest resulta ser més atenuat que el dictamen. La conversió del dictamen en redactat de la llei faria saltar d'alegria els Josep Prat, Josep Abelló, Ramón Bagó i la família Sumarroca (per cert ben lligada al tema Spanair). Ja tornarem a comentar d'aquell dictamen que, com tots, és ben amant al que el client sol·licita. Es pot dir «mama por»? Es pot encara negar que es vol destruir l'ICS i afavorir els sectors sanitaris privats i amics?

Si el que es vol és que els amics puguin recaptar més diners, l'èxit està assegurat si s'empijora l'atenció primària i s'endarrereix i disminueix l'activitat quirúrgica pública. Vés a saber si això no és una nova demostració, la que pot fer mil, d'un bàrbar teorema crematístic i clànic.